

ærede Ordfører; men det forekommer mig tillige, at det Lovforslag, som her foreligger, ikke vil afhjælpe den Mangel, som det er dets Hensigt at afhjælpe. Der staar jo her, at for Fremtiden skal der stemmes efter Tal og Vægt, og nu fremhæves det i Mindretallets Betænkning, at efter den nuværende Tingens Tilstand kan det lykkes en Mand ved at samle Cigarfordringer, som Betænkningen udtrykker det, at blive Kurator i Boet uden at repræsentere reelle Interesser. Dette vil imidlertid ogsaa kunne lykkes efter det Forslag, her foreligger fra Regjeringens Side. Det vil nemlig derefter kunne lykkes en enkelt Kreditor paa de middelstore Kreditors Beslutning ved at repræsentere en større Fordring og saa faae samlet en hel Del af dem, som Mindretallet talder Cigarfordringer. Det er meget uheldigt, navnlig naar § 62 har den Affattelse, den nu har. I § 62 staar der, at Forloberne ikke have Stemme ved Voets Behandling, førend de have dækket. Nu indtræder det Tilfælde meget hyppigt paa Landet, hvad der er enhver Landbo bekendt, at naar Landboere gaa fallit, saa have de gerne en Kassekredit eller Brevkredit i en Bank eller en saakaldet Jælleobligation, som det hedder i min Egn i Sjælland, hvorpaa en hel Del Bønder staa som Kautonister. I det Øieblik, Manden nu gaar fallit, gaar det i Regelen saaledes til, at denne Obligation bliver anmeldt. Dens Eier stemmer med, men Kautonisterne, som blive dem, der skulle dække, faae ikke Lov til at stemme, og Følgen deraf bliver, at en saadan Mand, der stiller med en saadan Fordring, har Vægten i Boet. Man kan saa samle sig nogle Cigarfordringer, saa kan han dominere Boet, uagtet han ogsaa, høist sandsynligt, savner en virkelig reel Interesse i Boet. Jeg vil derfor sige, at jeg ikke tror, at det er nogen paatrængende Nødvendighed, og det har heller ikke rigtig været Hensigten. Hvis man virkelig vil ramme Kreditorernes Interesse, turde det være, hvis der reiste sig en Agitation i Kreditorernes Interesse for at faae den Ting ordnet — hvad jeg forøvrigt ikke tror vil reise sig — at Udbyllingen ikke vil gaa i den Retning, men snarere i Retning af at lægge Voets Bestyrelse og Kuratorvalget mere end hidtil i Skifterettens Hænder. Det er min Opfattelse, at dette er ikke i Sagsførernes Interesse, men i Kreditorernes Interesse. Iøvrigt tror jeg, at Ulykken ved Konkursloven ikke ligger i den hviterede Ministers Princip fra 1872, men i, at det ikke er lykkes os at faae Noget ud af Kreditorudvalget. I de første Boer var Kreditorudvalget en Institution, der ikke virkede Noget som helst. Der var flere Boer,

der blev bestyret af Kreditorudvalg, som kun kom tilstede et Par Gange uden at vedtage Noget, og saa gik de hjem og lagde sig. Det var ikke Meningen med denne Institution. Havde Kreditorudvalget forstaaet, hvad der var Meningen med Sagen og Ministerens Tanke, tror jeg ikke, det var kommet frem paa den Maade; thi gennem Kreditorudvalget kunde Kreditorerne have faaet Indflydelse paa Voets Behandling. Følgen er bleven en noget anden, nemlig den, at Voets Behandling er gaaet over i Kurators Hænder, og jeg tror, at før vi forandre dette, vil det ikke være saa ubetinget heldigt at følge dette her. Jeg tror, at man er gaaet lidt for rask ind paa Sagsførereforeningens Forslag. Jeg tror, at vi skulle afvente lidt mere, om Kreditorerne ville stride ind, og saa i Samdrægtighed overveie, om vi ikke skulle ind paa at udvide Skifterettens Myndighed eller gaa andre Veie, end den foreslaaede, for at sikre alle berettigede Interesser; det kunde maasse være heldigt at afvente det, og da maasse det Moment af Politik, som nu ubertiden lægger sig i Veien, til den Tid er fraværende, saa at vi kunne komme overens om det. Der er en Bemærkning, som jeg vil gjøre til Mindretallet. Jeg tror, at Mindretallet i flere Retninger har Uret, f. Ex. deri, at der ikke gives noget Aktieselskab og meget saa Institutioner, hvor en Mand uden Hensyn til Fordringens Størrelse kun har 1 Stemme. Deri har Mindretallet Uret, og det overraskede mig, at det kunde sige det. For det Første har i Andelsmeierierne her i Landet Folk med 1 à 2 Røer den samme Stemmeret som Folk med 100 Røer, men efter Mindretallets Mening maatte man stemme, efter som man repræsenterede et større eller mindre Antal Røer. Men det er ikke Tilfældet her i Landet. Dernæst kender jeg smaa Folkebanker Landet over, med Hensyn til hvilke det i alt Fald i den oprindelige Lovgivning har været saa, at de Paagældende have stent lige. Fraaet enkelte Cigarfordringer, fraaet enkelte Tilfælde, som har været af særlig flagrant Art, tror jeg ikke, at det Princip, vi have haft, har nogen særlig Fare. Der er ligeledes en anden Øring, som jeg vil protestere imod i Mindretallets Betænkning. Mindretallet siger, at en stor Fordring i et Fallitbo vil sjældent findes paa uværdige Personers Hænder. Jeg tror ikke, at det ærede Mindretal har Ret heri; thi de, der kender den Slags Boer her i Kjøbenhavn, ville hyppig finde, at den store, den største Kreditor er den, der repræsenterer den, hos hvem Manden har faaet det sidste Laan. Og det Samme vil man finde, naar man gaar ud i Landet, at der kommer Fordringer, om hvis Ind-